

На послѣдокъ, единъ человекъ непознанъ съ взрѣшъ тихъ, който дважды премина предъ него, погладна го съ съ вниманіе и го досегна съ рамото си, по що направи бѣлегъ съ раката си, който бѣлегъ бѣше на Креста.

„Ѣ! Назаранине, рече Апекидъ, що щешъ отъ мене?“

„Не ща да тѣ воспра отъ мыслите ти, отговори непознанныя человекъ; но ми са чини, чи въ послѣдніа пѣтъ, когато са срѣшнахме, азъ не бѣхъ ти толкосъ досажденъ.“

„Ты Олинте *) нищо не ми досаждашь, но самъ печаленъ и оутрѣжденъ, и оубѣравамъ тѣ, чи въ тѣа нощъ не можа да говори съ тебе за работы, които тѣ ползѣватъ.“

„Не бывай малодушенъ, рече Олинтъ съ съ скорбъ; ты си печаленъ и оутрѣжденъ и са отдалечавашъ отъ тѣа, които могатъ да тѣ олекнатъ, да тѣ оутѣшатъ и да тѣ исцѣратъ.“

„О зѣмла! възвыкна Апекидъ и си кіеше гърдите пѣленъ съ съ жалость, въ кои крѣгове ще са отворатъ очите мои предъ истинныа Олимез **), дѣто живее истинныа Бо г! Возможно ли е да въ-

*) Олинтъ е Назаранина и непознанныя человекъ.

**) Олимез е планина въ Гречіа, на която живеа Греческите Богове и идолопоклонството; а тѣка са раздѣмва Невето.